

Атлетичар Мирко Петровић у спортском воду Војне академије

Срце у кораку

После трке на 5.000 метара на меморијалу „Артур Такач“, маја прошле године, пришао му је Дане Корица, прослављени атлетичар који још држи државни рекорд на тој деоници, стегао руку, рекавши да у њему види свог наследника. Мирко Петровић истрчао је тог дана само 14 секунди спорије.

Праксу да се у спортском воду Војне академије окупљају врхунски спортисти који су се определили да војни рок служе у униформи, наставио је и Мирко Петровић, атлетичар ужичке „Младости“. Вишеструки првак Србије и Балкана на 1.500, 3.000 и 5.000 метара, победник мноштва међународних кросева, каже да је без двоумљења искористио прилику да, не прекидајући тренинге и такмичења, испуни патриотску обавезу.

■ Животна форма

Војник Мирко Петровић пре неколико дана донео је на Војну академију златну медаљу са атлетског првенства Балкана у дворани, победивши у трци на 3.000 метара. Познаваоце атлетике такав резултат није изненадио, будући да је Мирко већ годинама у самом врху међу средњепругашима. Прошлогодишњи победник Купа Европе на 1.500 и 3.000 метара, многобројних кросева регионалног и европског значаја, сада се припрема за Светски куп CISM у атлетици. Са опрезним оптимизмом Мирко ишчекује предстојеће такмичење, а његове старешине не крију жељу да још једним трофејом обогате витрине Војне академије.

– После 15 година бављења атлетиком осећам да сам у животной форми. Сада сам потпуно спреман да трчим на јаким европским такмичењима и постижем добре резултате, обарам личне рекорде. Уосталом, ако хоћете врхунски резултат, морате имати јаку конкуренцију – каже наш саговорник.

Суштина бављења атлетиком, према његовом мишљењу, подразумева велика одрицања. За оно што је младим годинама била дневна рутина – изласке, алкохол, провод, Мирко није имао времена. Од када га је стриц, пре деценију и по, одвео у атлетски клуб „Младост“, па све до данас, Мирков живот обележен је својеврсним спортским аскетизмом – посебним режимом исхране, тренинга два пута дневно...

– У почетку мог бављења атлетиком нисам тако много труда улагао у тренинге. С годинама постајао сам озбиљнији, дошла су такмичења и трофеји – објашњава Мирко пут постепеног успеха. После трке на 5.000 метара на меморијалу „Артур Такач“, маја прошле године, пришао му је Дане Корица, прослављени атлетичар који још држи државни рекорд на тој деоници, стегао руку, рекавши да у њему види свог наследника. Мирко Петровић завршио је трку тог дана само 14 секунди спорије.

– Тај тренутак дао ми је подстицај да се још више трудим. Не дешава се тако нешто сваки дан – описује војник Мирко Петровић сусрет са нашом живом атлетском легендом.

Миркови војнички дани, као и већине припадника Спортског вода, знатно се разликују од времена које у униформи проводе њихови другови у центрима за обуку. Ипак, привилегија уласка у ту малу, али пробрану екипу спортиста, заслужена је годинама напорних тренинга и резултатима са терена, стаза и борилишта.

■ Спорт и хлеб

Спортски вод и јесте осмишљен да би млади афирмисани спортисти испунили патриотску дужност на традиционалан начин, не прекидајући континуитет тренинга нити календар такмичења. Војнику

Мирку Петровићу, како каже, не би тешко пало ни „обично“ служење. Погодности спортског вода и разумевање командира мајора Винка Жнидашича, само су предност.

Понекад је, из перспективе просечног омладинца тешко разумети атлетичаре који за исти или чак већи труд на спортском терену добијају знатно мању материјалну сатисфакцију у односу на професионалне фудбалере, кошаркаше или тенисере. Мирко ипак верује да је суштина у љубави према краљици спортова. Посматрајући снимке неких његових трка, гледалац има утисак да он оставља срце у сваком кораку.

– Министарство омладине и спорта обезбедило ми је стипендију у висини једне просечне зараде у Републици, будући да сам још студент. Остатак новца углавном зарадим на мноштву кросева и уличних трка на којима учествујем током године. Додуше, на такмичењима тог типа награду добија само најбржи. Остали остану кратких рукава – објашњава Мирко ону тежу страну спорта о којој сви, пре или касније размишљају.

После тридесете, каже Мирко, опробаће се у маратону, дисциплини у којој је његова клупска другарица Оливера Јевтић већ позната. Њих двоје, каже наш саговорник, већ годинама се друже и ван атлетске стазе.

Његове амбиције, за сада су усмерене ка Светком купу у Атини и Универзијади, која га очекује у јуну. Олимпијада у Великој Британији била би врхунац. Иако на највећем спортском догађају ове године неће бити представник Војске Србије, Војна академија и спортски вод бодриће Мирка у походу на медаље. ■

А. ПЕТРОВИЋ
Снимио Н. СУБОТИЋ

